

afb. 4. Het gebouw van het Nationaal Instituut voor Scheepvaart en Scheepsbouw stond vóór 1940 aan het Haringvliet nummer 68.

(foto uit Jaarverslag 1928 van het Instituut)

Amsterdam wordt met kracht gewerkt aan de oprichting van een scheepvaartmuseum en de fondsenwerving loopt voorspoedig. In 1922 opent het Nederlandsch Historisch Scheepvaartmuseum zijn deuren in een nieuw pand aan de Cornelis Schuytstraat, hoek De Laïressestraat. In korte tijd heeft men, deels door aankoop maar vooral door belangrijke verzamelaars aan zich te binden, een indrukwekkende collectie bijeen weten te krijgen. In Rotterdam zit de club van Bernard Ruys en Willem Anton Engelbrecht ook niet stil. Het pand Haringvliet 68 zuidzijde wordt aangekocht en er wordt een systematisch inrichtingsplan voor het museum gemaakt aan de hand van thema's als: 'scheepsbouw, voortstuwingswerktuigen, stoomketels en werktuigen, elektrische inrichtingen aan boord behalve voortstuwing en afstandsseinwezen'. A.G. Kröller, directeur en grootaandeelhouder van Wm. H. Müller & Co, is inmiddels voorzitter van het 'Comité' geworden.²¹ Ook hier is de ambitie nationaal, wat tot uiting komt in de definitieve naam Nationaal Technisch Scheepvaartkundig Museum. De officiële opening vindt plaats op 31 mei 1919. Het Maritiem Museum 'Prins Hendrik' raakt in de eerste decennia van zijn gemeentelijke bestaan zijn unieke positie in maritiem Rotterdam en misschien wel in maritiem Nederland kwijt. Het bedrijfsleven herkent

zich niet meer in het historisch gerichte en weinig dynamische museum. Na het tijdperk Snelleman komt het museum echter in een geheel andere fase terecht. Zijn opvolger Van Nouhuys ontpopt zich in hoog tempo tot een rasverzamelaar, zowel voor de volkenkundige als de maritieme collectie. Dat is geen toeval: de Eerste Wereldoorlog en het daarop volgende Interbellum zijn gouden jaren voor de particuliere en museale collectievorming in Nederland. In hoog tempo en met enorme aantallen objecten per jaar worden gedurende lange tijd hoogwaardige collecties opgebouwd. Bekend zijn de kunstverzamelingen, maar de verzameldrift en –mogelijkheden van juist het Interbellum– hebben er ook toe geleid dat de twee maritieme musea van ons